

MÂNDRIA ȘI SMERENIA

Mândria este o adevărată catastrofă spirituală, care distruge tot ce omul a putut câștiga prin cele mai mari eforturi. Mândria a prăbușit pe Lucifer din cer, iar Adam din mândrie a pierdut Raiul. De aceea, se spune în popor că „trufia este trâmbița căderii”. Trufia, aroganța sunt înrădăcinate în firea veche și sunt alimentate de creșterea personalității și a avuției personale. Firea cea nouă dorește să fie cât mai asemănătoare cu Hristos, Care a fost „blând și smerit cu inima”. Cel ce ne arată calea spre cer nu este nici înger, nici prooroc, nici filozof lumesc, ci Fiul lui Dumnezeu, Care „chip de rob luând, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte și încă moarte de cruce”. Smerita cugetare sau umilința constituie trăsătura cea mai luminoasă a credinciosului adevărat. Această calitate o aveau Sfinții care, în ciuda darurilor și virtuților frumoase, nu se lăudau niciodată și se socoteau mereu nevrednici. Numai având o astfel de smerenie, văzându-ne micimea noastră în fața măreției lui Dumnezeu, suntem pe adevăratul drum al mântuirii. Pentru a ne numi „creștini” trebuie să avem aceleași simțiri, aceași comportare ca Hristos, dar și podoaba aleasă a sufletului, smerenia, care este conștiința nevredniciei personale și nevoia de a te rezema pe aproapele tău. Nici o pricină de îngâmfare să nu avem. Referitor la viață, astăzi suntem, iar mâine vom fi pământ și cenușă. Cu privire la merite, ele sunt daruri de la Stăpânul, precum zice Apostolul: „Ce ai tu pe care să nu-l fi primit? Iar dacă l-ai primit, de ce te fălești, ca și cum nu l-ai fi primit?” (1 Cor. 4, 7). După cum mândria este începutul oricărui păcat, tot așa smerenia este temelia tuturor virtuților. Ea este virtutea specifică a tuturor acelor care s-au identificat întru totul cu Hristos. Nimic nu-l rănește mai mult pe Satana ca virtutea smereniei, pe calea căreia putem ajunge la cer, de unde el a căzut. Diavolul se teme de cel smerit, fiindcă, după Sfântul Ioan Gură de Aur, „smerenia face din om înger și-i înalță sufletul spre cer”. Putem noi fi în stare să trecem prin umilințele pe care Dumnezeu ni le cere, ca peste niște aspecte care nu au importanță și care nu întunecă adevărul? Nu putem s-o facem?

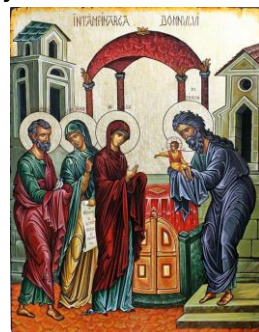

Înseamnă că nu iubim virtutea umilinței. Este minunat să fim încredințați că prin noi înșine nu suntem nimic și că tot darul desăvârșit vine de la Împăratul cerurilor, încât putem mărturisi cu Apostolul Pavel: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt” (1 Corinteni 15, 10). Cel ce are smerenie nu se socotește mai drept decât semenii, ci lucrează cu frică la mântuirea sa. Dacă avem smerenie, rugăciunile noastre vor fi ascultate ca ale vameșului și viața noastră va fi plină de roade binecuvântate, spre slava lui Dumnezeu și spre folosul celor din jur și al societății în care trăim. Prin smerenie ne vom da seama că viața noastră este o clipă față de veșnicia lui Dumnezeu, dar această clipă ne este dată pentru a realiza în lume ceva din Legea eternă a Ziditorului. Oricât am realiza, trebuie să ne socotim „slugi netrebnice”, care ne-am împlinit doar datoria. Cel semeț și îngâmfat se poate prăbuși, pierzând comoara darurilor sale, în timp ce creștinul smerit și sărac cu duhul poate atinge culmea frumuseții morale, bucurându-se întru Domnul. Smerenia este tot atât de importantă pentru evlavie ca rădăcina pentru plantă. Ea este rădăcina și temelia oricărui bine. „Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, celor smeriți le dă har”.

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

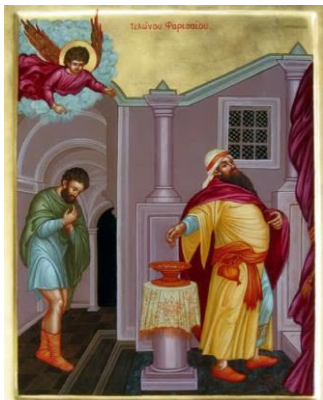
- Să nu mai umblăm orfani, ci Să-L primim pe Hristos -

Sfântul Simeon a fost unul dintre cei 70 de înțelepți care au fost aleși, la porunca lui Ptolemeu, faraonul Egiptului, să traducă Legea lui Moise și toate proorociile din ebraică în greacă. Aflăm din Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție despre istoria bătrânului Simeon și cum a ajuns el sub îndrumarea Duhului Sfânt, Care l-a trimis la Templu, unde l-a primit în brațe pe Pruncul Iisus Hristos. Să-L primim și noi pe Iisus Hristos în sufletele noastre. Iar semnificația acestei sărbători să miște inima noastră, să ne fie de învățătură. Pruncul Iisus a fost adus la biserică - pruncii noștri să-i aducem la biserică; dreptul Simeon l-a primit în brațe pe Hristos - să-L primim și noi nu numai în brațe, ci în noi, în inima noastră, în mădularele noastre, în sângele nostru sub forma Pâinii și a Vinului, Trupul și Sângele lui Hristos, cum zicem la rugăciunile dinainte de Împărtășanie. De fiecare dată la Sfânta Liturghie, Iisus Hristos Se răstignește și ni Se dăruiește, în Sfânta Împărtășanie, împărtășindu-ne în chip nevăzut de darurile lui Dumnezeu. De aceea, când ne împărtășim, să ne împărtășim ca și când ne-am împărtăși prima dată, ca și când ne-am împărtăși ultima dată, ca și când mâine am muri, cu atâta cutremur și credință și dorință de unire cu Dumnezeu. Pentru că nu știm dacă mai apucăm să ne împărtășim încă o dată. Dacă nu ne îndreptăm viața, facem un efort zadarnic. Venirea la biserică este un efort. Faptul că vii de acasă, lași ce ai acasă, stai în picioare, stai în genunchi, uneori e prea frig, alteori e prea cald, aluneci pe gheață și altele. Efortul acesta să nu fie zadarnic. Să fie cu inimă curată, cu inimă smerită, să nu fim certați, să fim împăcați, să ne facem rugăciunile, rânduiala. În biserică este frumos. Dar să nu venim numai pentru frumos, numai pentru cântare, să nu venim nici numai pentru obicei. Este bine să respectăm moșii și strămoșii noștri care veneau la biserică, dar nu numai pentru aceasta. Ei veneau și cu credință și cu inima lor mișcată către Dumnezeu și așa să facem și noi. Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu, a Căruia întâmpinare o sărbătorim astăzi. Ca Prunc, Iisus a fost adus la Templu spre a fi întâmpinat. Ca Mântuitor, acum, prezent în Sfintele Biserici, ne cheamă să venim noi, spre a-L întâmpina, așa cum am făcut și astăzi. De aceea, la fiecare Sfântă Liturghie Îl întâmpinăm, minunându-ne de întrevederea tainică a mântuirii, simțind parcă, la sfârșit, impulsul de a rosti împreună, preoți și credincioși: „Acum liberează pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace că văzură ochii mei mântuirea adusă prin jertfa Ta, care se înnoiește la fiecare Sf. Liturghie, cum s-a reînnoit astăzi...”

† † † Misiunea noastră pe pământ este să trăim o viață sfântă în mijlocul atâtor lucruri la care trebuie să renunțăm.

Una dintre cele mai profunde definiții pe care cultura teologică le-a dat omului este următoarea: „ființă rugătoare”. Omul există cu adevărat în măsura în care se roagă. Pilda din această zi, care ne introduce într-o perioadă specială a anului bisericesc, caracterizată prin rugăciuni și slujbe ample în Biserică, de o profunzime inegalabilă, respectiv perioada Triodului, adică perioada de pregătire a comunității bisericești pentru praznicul Învierii Mântuitorului, însumând 10 săptămâni de rugăciuni stăruitoare de pocăință, ne pune în față doi oameni diferiți. Fariseul și vameșul din Biserica Vechiului Testament, sunt diferiți ca vocație și structură umană. Dar ceva îi unește: rugăciunea. Amândoi se roagă. Chiar dacă unul se roagă bine și celălalt mai puțin bine, amândoi sunt în rugăciune și conștientizează necesitatea unui dialog între om și Dumnezeu. Faptul că noi, oamenii, suntem existențe create și inteligibile implică, în mod evident, realitatea rugăciunii ca experiență de viață, fără de care existența noastră devine numai o iluzie a unor căutări fără conținut și fără finalități. Rugăciunea smerită este icoana omului smerit. Așa cum este omul, va fi și rugăciunea lui. Rugăciunea smerită a vameșului, din ungherul întunecos al bisericii, luminează cu supraplin de

adevăr în comparație cu rugăciunea ipocrită a fariseului. Fiecare rugăciune este o judecată. Un mod de a înțelege viața și de a te raporta la viața ta, la a celorlalți și la Creatorul tău. Rugăciunea este judecata adâncului fiecăruia, în care fie descoperi cine ești și cum ești, fie te ascunzi într-o ipocrizie egoistă și formală, declarându-ți o autosuficiență mândră și păcătoasă. Greșeala fariseului nu este aceea de a ține post de două ori pe săptămână, de a da zeciuială sau de a se feri de păcate grave. El greșește în altă parte. Greșeala lui constă în faptul că pune faptele lui înaintea inimii lui. El crede că în performanțele lui stă adevărul vieții lui. Că este numai ceea ce face, nu și ceea ce simte, ceea ce iubește, ceea ce arată în relație cu ceilalți. Fariseul credea că rugăciunea lui este superioară celui alt prin faptele sale, nu prin inima sa. Iar vameșul, deși nu știm exact ce anume săvârșise, mai mult sau mai puțin grav, dă, în schimb, dovadă de o sensibilitate desăvârșită, ajungând să înțeleagă în cuvintele rugăciunii celui alt adevărul despre viața sa și despre nivelul său existențial. Vameșul din păcătos a devenit drept, prin cuvintele rugăciunii, iar fariseul a devenit păcătos, tot prin cuvinte de rugăciune, ce s-au arătat a fi, de fapt, cuvinte de judecată a celui alt. Cuvintele rugăciunii tale sunt icoana a ceea ce ești cu adevărat. Adevărul pe care omul îl ascunde oamenilor, nu mai poate să îl ascundă în fața lui Dumnezeu, acolo unde sufletele dezgolite se vindecă. Să învățăm de la fariseu efortul de a împlini legea, iar de la vameș, smerenia și pocăința. Între cele două, mai mare este smerenia și umilința decât dreptatea și corectitudinea. „Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!”.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 2 februarie	07:00 - 11:00	Utrerenia Întâmpinării Domnului Sfânta Liturghie
Miercuri 4 februarie	17:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 6 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 7 februarie	07:00 17:00	Sfânta Liturghie și pomenire Vecernia Duminicii a 34-a
Duminică 8 februarie	07:00 11:15	Utrerenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

TRIODUL

Începând cu Duminica „Vameșului și a Fariseului”, calendarul ortodox consemnează intrarea în perioada premergătoare Paștelui. Numită după cartea în care sunt redată, pe larg, slujbele bisericești din acest răstimp, perioada Triodului se distinge prin specificul profund duhovnicesc și de pocăință al conținutului liturgic, toate pregătindu-ne pentru Patimile Mântuitorului Hristos, dar mai ales pentru Învierea Sa.

În viața liturgică, Triodul are două sensuri:

1. Triodul este una dintre cele trei mari perioade ale anului liturgic. Numită și perioada prepascală, Triodul precede perioada Penticostarului (opt săptămâni de la Paști) și urmează perioadei celei mai lungi, Octoihul. Timpul Triodului ține de la Duminica Vameșului și Fariseului (astăzi) și până în Sâmbăta Mare (înainte de Paști), în total 10 săptămâni care ne pregătesc și ne provoacă la o sinceră cercetare de sine și la un serios demers al întregii noastre ființe pentru întâlnirea și viețuirea cu și în Hristos cel răstignit și înviat.

2. Triodul este și cartea de cult care cuprinde cântările, citirile și regulile tipiconale din perioada liturgică a Triodului.

Denumirea cărții provine de la numărul odelor (cântărilor) din canoanele utreniei acestei perioade. Cuprinde:

* **1. Duminicile pregătitoare**

* **2. Postul Mare**

* **3. Săptămâna Patimilor**

Cele trei săptămâni de dinainte de Postul Mare - care încep cu a patra duminică de dinainte de Postul Mare - reprezintă săptămânile pregătitoare. Fiecare din aceste săptămâni are o temă proprie, care se reflectă în lecturile din Sfânta Scriptură prescrise în aceste zile la slujbe sau la Sfânta Liturghie:

1. Duminica Vameșului și Fariseului (Luca 18, 9-14 – prima duminică a Triodului),

2. Duminica Fiului Risipitor (Luca 15,11-32),

3. Duminica Înfricoșatei Judecăți (Matei 25, 31-46).

4. Duminica Izgonirii lui Adam din Rai, numită și Duminica iertării sau Duminica lăsatului sec de brânză (Matei 6,14-21).

Postul Mare începe în luna care urmează după Duminica Izgonirii lui Adam din Rai; Duminicile următoare poartă denumiri specifice, după cum urmează: **Duminica Ortodoxiei, Duminica Sfântului Grigorie Palama, Duminica Sfintei Cruci, Duminica Sfântului Ioan Scărarul și Duminica Sfintei Maria Egipteanca**. Postul Mare se încheie cu **Duminica Floriilor** (Intrarea Domnului în Ierusalim), după care începe Săptămâna Patimilor sau Săptămâna Mare, care precede Paștile.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!